

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

Tereza Dubovská:

Zimní

Zasněženo — já vzpomínám — na luku se sype sníh . . . zpěvní ptáci táhli jinam — ticho, pusto v alejích . . .

S oblaků se stále sněží — kraj už dumá ve snách tich. Na záhonech perly leží, démant visí na větvích.

Klid je všude — všechno bílé. Pole kolem v závějech . . . Zasněženo v dálce míle — stále padá nový sníh . . .

HLEDME ŽITI A NE MAMONITI.

Kdybychom si více uvědomovali povinnosti a účele člověka, a vznešeně poslání jeho, tož bychom dnes museli býti na jiném stupni a mnohem bližší cíle, pro nějž je člověk zrozen.

Však dnešní naše domácí výchova u většině jest pochybnou, neboť dnes se dítě od kolébky vychovává v sobectví, dnes všechny něžné, jemné a krásné city jsou otupovány a otravovány jedinou touhou a ta touha se nese pouze k mamonu. Kam nás zavede taková výchova? Čím dál, tím více se lid zatvrzuje, otupují se v něm něžné, lepší city a to čím dále tím více.

Důkazy toho shledáváme každodenně a zdá se, že čím dále, tím více se mroží tato bezohlednost. Prospěchářství se rozmáhá do velikých rozměrů na všech stráních a zdá se, že není naděje na nápravu. Kam povede nás toto zlo, jež podrývá morálku člověka a tudíž ohrožuje život společenský i rodinný.

Kdybychom sobě uvědomili dostatečně úkol života a tu krátkou dobu, po jakou nám dopřáno žiti, tož bychom dozajista zanechali té horečné touhy po hmotném zisku a hleděli si více pěstování vzájemné lásky v kroužku rodinném i společenském. A tak by život náš byl mnohem veselější a děti naše by touto výchovou též mnoho získaly, kdybychom jim šli dobrým příkladem v před, tak aby sobě též uvědomily, že jsou v životě vyšší cíle, nežli žiti pouze pro mamon. Dokud si neuvědomíme tyto cíle "lidskosti", povinnosti to člověka, jeden vůči druhému, budeme stále čím dále, tím více klesati, co obět všemožnouho dolaru!

Proč, když člověk vykoná dobrý skutek vůči svému bližnímu, se cítí šťastnějším a veselějším? Proto, že uposlechl hlasu svého nitra.

Proč, že když jsme byli někomu ublížili vědomě, pronásleduje nás stále jakýsi neblahý pocit? Právě proto, že zase se v nás ozývá vnitřní hlas.

A proto, abychom mohli býti úplně šťastni a spokojeni sami se sebou, konejme vždy to, co nám nás vnitřní cit velí. A jako lidé, budme jeden vůči druhému shovívaví a laskaví a život nás všech bude pak snesitelnější a veselější.

Príspevky Ženské Útulny Sirotků v Brně.

Dríve oznámeno.....	\$3.50
Pan Joseph Balin, Kanopolis, Kansas.....	1.00
Rodina pana Václava Arnošta v Omaze, v upomínku zemřelého pana Josefa Liptera místo květin, věnuje	1.00
Celkem.....	\$5.50

K. Malasková, Walthill, Neb., 2. prosince 1919. — Ctěná paní pořadatelka a milé čtenářky! Se zájmem sleduji vždy "Ž. H.", nemohu však pochopit, proč tak málo dopisů v ní? Kam podléjete se všechny dopisovatelky? Bývaly doby, že dopisů bylo dvě strany a nyní jeden, nebo dva — to je vše. Nebudme nevděčné vůči redakci i pí. pořadatelce, když redkuje našim dopisům místo dopřání a pí. pořadatelka dopisy praví, na nás čtenářkách je, bychom "Ž. H." udržely plnou. Já

již jdu dobrým příkladem a pokusím se napsat hodně dlouhý dopis, třebaže se nepočítám mezi ty, co pěkně a často psaly. Nám na farmách letního času mnoho volných chvílí nezbyvá, však nyní v zimě bude trochu po práci, tak bychom měly všechny, co rády v "Ž. H." čtete, psát. Látka ku psaní se vždy najde; poradme jedna druhé, jak co dělat a pěstovat, neboť co ví jedna, neví zase jiná, a "Ž. H." bude zábavná. Co nebudeme vědět, zeptáme se pí. Radové a zjistíme i paní Teta bude mít ze "Ž. H." radost. Vždyť jsem si přála a přeji sobě paní Tetu poznat, a letos byla tak blízko nás, jenom se překulit přes pár kopeček — a já jsem tu příležitost proměškala. Kdy pojedete zase, pí. Teto, do Thurston? Nechte to vědět v "Ž. H." hodně brzy a já si tentokrát pospíšim, neboť v létě v tu dobu bylo tolik práce, že člověku mnohdy nezbyla ani chvilka volná. Sotva se ovrála korna po třetí, byly žně, tak že se šlo z práce do práce. Když jsem u žní, tedy abych napsala též něco o té úrodě; ta ale byla chudá — pšenice sypala od 5—15 bušů a oves od 30—60 bušů po akru. Nebylo ani divu, že se obilí podpařilo. Já snad jsem ještě nikdy neviděla tolik velkých dřevů, jako letos; obloha byla mnohdy jasná a z toho se dalo do deště, jako když z konve leje a pak ta velká horka to dodělala. Korna však dala úrodu pěknou; je zde však ještě hodně korny loupat. Letos náš brzy překvapil sníh a pak se dlouho čekalo na mráz, tak že kdo si nepospíšil, musí čekat, že snad sníh ještě roztaje, aneb loupat ve sněhu. Věru, bylo to počasi k pláči; já obvykle jednu práci dodělávám a na druhou myslím, kdy začnu, jenom že mně někdy počasí udělá čadu přes rozpočet. Dne 25. listopadu se začal trosit sníh a zdálo se, že to nevezme ani konce, neb ještě večera, 1. prosince, padal. Nenapadlo ho tak mnoho, místy je ho asi 6 coulů, místy na střeve i dva, podle toho, jak pan "větrovský" si s ním hrál. Dnes však již zase slunéčko hřeje, tak zase to veselí kouká. Bydlíme zde u Walthill hnedle po dva roky a po příjezdu sem viděla jsem poprvé skutečné Indiány, jichž jsem se s počátku trochu bála, ale teď už jsem jim zvykla. Krajina je kopčitá, ale úrodná, a já ze začátku jsem se i těch kopečků strachovala. Poprvé jsem jela sama do města za 7 měsíců a to se mně zdálo, že jsem nedýchala, až když jsem byla zpět doma. Nechtěla jsem ani do města jezdit a když jsem přece jela, nejraději bych byla na každém kopeci slezla z bogů a šla pěšky, jenom že jsem se bála všemohu. Nyní však ty kopece se mně nezdaří býti tak hrozným a strach již z nich též nemám a dosti se nám tady líbí. Máme za sousedy jinonárodce a jsme s nimi spokojeni, neboť dobře navzájem vycházíme. O mládeži mně přišly 3 sousedky pomoci kuchařit, což mě těšilo a ráda jsem jim to oplátila. Máme též sousedy Indiány a i s těmi dobře vycházíme. Na příště, dovolí-li pí. pořadatelka, napíši něco z jejich zvyků, neboť jiný národ, jichž neznám, však nyní, abych již můj dopis ukončila a nehrěšila na dobrotu pí. pořadatelky. Zdravím všechny moje známé v Minnesotě a pište též. Též srdečný pozdrav rodičům ve Schuyler, pí. pořadatelce a všem čtenářům!

Ctěná přítelkyně! Těší nás, že jste si vzpomněla dopisem na naši "Ženskou Hlídku" a doufám, že vašeho příkladu budou i jiní následovat. Dedivte se, že ženy dnes berou málo zájmu v dopisování. Vždyť ani se ještě z válek nevzpamatovaly a již máme jedno překvapení za druhým. Snad se poměry brzy ustálí a obrátí k lepšímu. Na další vaše dopisy se těším. Srdečně vás zdravím a přeji vám veselé svátky. Pořadatelka.

Bolák z Dakoty. — Vážená paní pořadatelko "Ženské Hlídky"! Při tomto pochmurném studených dnech bychom se mohli těšit večerem, přehlízním "Pokrok" z letní doby, když jsem nemel času

její důkladně přečísti, jakož to činím s každým číslem, když mně přijde. Zajímá mne "Ž. H." snad proto, že částečně náležím též do ženského fochu. Jsem bečlák a samo sebou se rozumí, že jakožto farmář musím sobě říkat, když jsem v poli, anebo když konám tu tak zvanou mužskou práci, pane hospodáři, a když se točím v kuchyni okolo kamen, aneb když za sejpám na dvoře, kde to krákorá, neb v létě, když nějakou tu něžnou květinu okopávám, tu zase sobě říkám panimámo! Nu a z toho mi líbí čtenářky a — pardon! milé čtenářky, vidíte, že mohu sobě dovoliti jíti na besedu do "Ž. H.", ovšem, dovolí-li naše paní pořadatelka! — Je to zajímavé občerstvení "Ž. H." za 6 měsíců, člověk se tam sejde s mnohou zajímavostí a s mnohými dámmi. Na předním místě mne zajímají úvahy pí. pořadatelky, dopisy Arny z Prahy, pí. Radové, za kterou jsem myslel s počátku, že se sechovává naše "Teta", avšak záhy jsem postřehl, dle slohu vět a vědomostí, že to není ona. A tak sleduji nanolže dopisy našich žen, z nichž čerpám mnohé poučení a studuji povahy jejich. Těšilo by mne velice, kdyby naše dámy ve svých dopisech probíraly ženskou otázku a vývoje v politice. Žena v nynějším přerodu světovém nastoupila důležitou dráhu, jak ve výchově rodiny, tak i základech, tvořících se dnes demokratického ducha, což znamenatí bude mnoho pro budoucnost. Každá žena by měla podati něco o svém hospodářství, o své výchově rodiny a své názirání na denní otázky. Je mnoho v ženském životě, že nás, "třebla bečláků", nad míru zajímá, a tu by bylo na místě, kdyby "Ženská Hlídká" byla debatační tribuna, což by bylo nad míru potřebné a zajímavé pro všechny čtenáře. Mnohá žena má vědomosti, před kterými muži musí smeknouti. Timto končím, a aby naše dámy nemyslely, že jim líchotím, a že snad proto, že jsem "bečlák" a že nějakou chci uloviti, podotýkám, že je to marné, poněvadž moje vzrušení by je odpudilo, jelikož jsem zrohlovatý, pihovatý a na jedno oko silhavý s nakřivlou hubou. Z tohoto o hrázkou seznáte, že nemíním vás žádnou upoutati na svoji osobu, pouze bych si přál, byste použily příležitosti se ku sebevzdělání a zároveň ku všeobecnému povznesení. — Přijí čtené pořadatelce a vydavatelství tohoto dobrého časopisu, jakož i všem milým čtenářkám a čtenářům veselé svátky! Ctěná přítelkyně! Těší i já vám přeji veselí svátky a zároveň šťastný Nový rok a bude nás zajisté všechny těšiti, když často zabýváte dopisem do naší ženské statě. — Srdečně vás zdravím —

Pořadatelka.
Teta Vitámvasová, Omaha. — Ctěná pí. pořadatelka a družky "Ž. H."! (Pokračování.) — Není to právě zajímavé psati o žních, jak jsme se potily, když teploměr ukazuje deset stupňů pod bodem mrazu. Však co platno! V zimě prý jest čas ku přemýšlení o tom, co jsme v létě dělaly. Tedy jsme došly na pole a s tou nejlepší myslí, vlastně ale kuráží, se pustíme do práce. Moje hospodyně povídá: Teto, já to již trochu umím, vzala jsem si praktičku u Bodláků, ale Džán spílá na vás. — Že jó! — Nad tímhle slovem jsem byla hned o hlavu větší, že se ve mne taková důvěra skládá a tím větší chuť byla k práci. Však než jsme to oběšly jednou do kola, chuť mě počala opouštět. Blížilo se k večeru a mě chytal psotník. Přes tu chvíli koukám na kornu, jak roste. Žičou mě mučila a k placaru, v němž byl výtáček z artézské studně, bylo ještě hezky daleko. Přiznat jsem se nechtěla o tom, co mně scházelo; tak abych důvěru hospodáře nezklamala, povídám: Šmarž! Marko, to je flák cejty, co jsme přeslapyly. Věr, že je to blíž ze So. Omahy jiti pěšky do Florence a zase zpátky do Al. bright! — Myslite! — Ba ano! — Zatím jsme dořáhly tam, kde jsme začaly a již byl čas jít domů k úklidu. Cestou si povídáme, co budeme vařit; program a jídelní lístek jsme si upravily, než jsme došly domů a pak již to šlo. Večer přijeli Junkovi, totiž bývalá žena. — Hallo, Teto, s vítáním vás! A co dělá streje a Angie a mladý pan, jiz je doma z vojny?

KOUTEK
Paní Radové.

Ctěná paní Radová! Když tak dobře radíte každému, jdu teď já k vám o radu. Jsme farmáři, jsme v rodině čtyři — manžel, já, syn a manželův bratr. Manžel nyní má farmu připisanou na svoje jméno. Já mu říkám, aby mně dal připsat částku a tak též i jeho bratrovi, tak abychom měli všichni roviny díl, když všichni stejné pracujeme; kdyby se stalo a on dříve zemřel, já, když nemám nic připsáno, že snad by mne jeho bratr mohl vyhnat, aneb snad náš syn. Dejte mně odpověď, kdyby se stalo a on dříve zemřel a já ostala na živu, kdo by měl první právo na majetek — já, syn, anebo manželův bratr? On mně říká, co je jeho, že je i moje, že kdyby on zemřel, že budu já mít první právo na majetek. Ale já tomu nevěřím, když to není napsané. — Farmerka z Michigan.

Odpověď Farmerce z Michigan: Ohledně vlastnictví ve vašem majetku, totiž farmy, odpovídám, že vy jako manželka máte vždy právo na jednu třetinu mužova majetku, kdyby tento zemřel bez zanechání poslední vůle a ostatní dvě třetiny by byly pak rozděleny mezi děti, jsou-li jaké a pakli by žádných nebylo, tož pak celý majetek připadne manželce. Právě, že všichni čtyři společně pracujete, a že byste měli mítí všichni stejný podíl. Co se týče vás a vašeho syna, majetek by jinému nepřípadl bez poslední vůle, nežli vám dvom. Však část, jež by měla připadnouti bratru vašeho manžela, ta musí býti opatřena smlouvou a podepsána tak, aby on po smrti vašeho manžela mohl od vás a vašeho syna požadovati svůj díl ze společné práce, jinak on by ničeho nedostal, leč by to byla vůle a vašeho syna dobrá vůle, nebo by se musel domáhati svého dílu soudně. Moji radou jest, aby váš pan manžel udělal se svým bratrem smlouvu a v té uročil, jaký podíl má na společném majetku,

tak aby nebylo nedorozumění po smrti vašeho pana manžela. Nikdy není na škodu, když podobné záležitosti jsou dány na papír a podepsané před svědky. Dále není na škodu, když váš manžel udělá poslední vůli a ta ovšem musí býti podepsána před svědky. Není nad pořádek, neb tento zachová přátelství a zvláště mezi pokrevními přáteli.

Odpověď panu Mat. Koubovi z Lidgerwood, N. D.: Je to tak divné, že žádáte, aby žena byla nad vůdce "pána světa". Vždyť tomu není tak dávno, když žena se ozvala a důrazně se hlásila o svá práva, že jí muži předhazovali, že má "dlouhé vlasy a krátký rozum" a že politice nerozumí. A nyní žádáte, by vás politicky poučovala, totiž vyvedla vás z politického bahna, kam jste zabředli, jak pravíte. Nuže, pane Koubu, je to ironie osudu! Jsem ráda, že konečně nám ženám dostává se uznání a "poety" a také, že muži doznávají, že žena má též trochu té šedé hmoty v hlavě.

Váš dopis v mntěním "Nedělním Pokroku" byl dosti zajímavý pro svoji svéráznost, zájem ve svém povolání a v politickém hospodářství. Pozorují již delší dobu, že americké občanstvo je velice netečné vůči svému hlasovacímu právu, na místě, aby politické problémy probíralo a o nich náležitě uvažovalo; buď nechá se svéstí tlachubý, aneb nejdě keatí svoji občanskou povinnost, nejdě k volebnímu osudu. Pane Koubu, sám doznáte, že je těžko udělovati radu po úinku, avšak pro budoucnost podotýkám, že, až budete luštití politické otázky, může se státi, že budu mítí rady pro vás, ač vševědoucí nejsem.

Z KUCHYNĚ

Vánočka.

Dej líbru a půl pěkné mouky do mísy, rozdrob v ní čtvrt libry másla, udelej důlek, vraz do něho tři celá vejce, přidej čtyři lody cukru, rozpustěného v mléce, ustrouhanou kůru z půl citronu, trochu soli, trochu rozlučeného prosátého anýzu a kdo nemá tento rád, tedy může dát trochu mletého muškátového květu, dva kousky lotových kvasnic, rovněž v mléce rozmocněných a zadělej to buď dobrým mlékem, nebo smetanou. Když mlékem, tož se může přidati o kousek více másla, aby houska byla křehká, anebo kdo má čistý omastek z husy, může tento použiti na místě másla do těsta. Těsto udelej tuhé, jako na knedlíky. Na to vyndej je na vál, posypaný moukou, a prohně těsto náležitě rukama. Přidej pak k tomu půl libry hrozinek a čtvrt libry sladkých oloupaných a rozsekaných mandlí. Prohněť to dobře a rozdeľ těsto na devět kousků; na čtyři velké, z těch udelej ne tuze dlouhou plетенku, polož ji na máslem pomazaný plech, udeľ pak ze tří menších kousků také plетенku, menší však než první a polož ji rovně na první a konečně vezmi dva nejmenší kousky, ty stoč a dej je na vrch na plетенky. Přitlač konce, pomazá vánočku rozměchaným vejcem a nech ji na teplém místě dvě hodiny kynout. Upeč ji pak pěkně při mírném ohni. Potom sejmí vánočku pozorně a dej na prkénko a posyp cukrem. Kdo chce, může, když se houska již dopeká, potřít ji ještě jednou syrovým vejcem, posypat rozsekanými

mandlemi a hrubým cukrem a nechat ji ještě v troubě dopéci.

Křehké koláčky.
Dej do mísy as kvart mouky a v ní rozemni rukama půl libry másla, přidej k tomu čtvrt libry mletého cukru, z jednoho citronu ostrouhanou kůru a z půl citronu šťávu, špetku soli, tři unce oloupaných a utlučených sladkých mandlí a šest žlutků. Prohněť to dobře na vále, moukou posypanou a nech těsto půl hodiny odpočinout. Pak posyp vál moukou, rozválej těsto s péra tlustě a kružátkem aneb malou sklenkou vytiskni z těsta malé koláčky. Polož je na plech, pomaz je povrchu rozklepaným vejcem a upeč je pozvolna. Když koláčky vychladnou, udelej do prostřed nich malé hromádky ze zavařeného ho rybízu, aneb malin, posyp je cukrem a urovnej je na talíř.

Anýzové hubinky.
Dej půl libry mletého cukru do hrnku, přidej k němu tři celá vejce a jeden žlutek a míchej tím půl hodiny. Přidej k tomu půl lotu utlučeného prosátého anýzu, smíšeného s půl librou mouky, přidej ji do toho cukru s vejci a ždíbeč soli, dobře promíchej. Namaz plech máslem a sázej lízei hromádky, co vlašský ořech velké, upeč je z povolna, sejmí je za tepla s plechu a můžeš je povrcha, nežli je neseš na stůl, posypat mletým cukrem.

Cokoládové věnečky nebo hubinky.
Dej na mísu šest unci mletého cukru, vraz do něho dva neb tři bílky, až to zbělí; potom k tomu přidej lízei citronové šťávy, tři tabulky citronované čokolády a dobře to zamíchej, načež to v mletém cukru na vále vyválej v tuhé těsto; potom je rozválej na čtvrt coule z tloušťky a vypíchej z něho pěkné malé věnečky. Nyní pomaz teplý plech voskem, otfi ho prožiravým papírem, klad na něj ty věnečky i to, co jsi z nich vypíchala, a nech je hodinu stát na teplém místě, tak hezky oschnou a jako vykynou; pak je nech v teplé troubě spěšně upéci; potom je sejmí s plechu a nech je vychladnout, načež je bílým ledem dle libosti okrášl buď malou stříkačkou ze slonové kosti, nebo skřep malé papírový trychtýřek; nech je oschnout a schovej do suchého místa mezi cukrovinky.

Zajíc pečený.
Od stáhnutého zajíce odděľ předek a ze zadečku ober všechny kůžičky a sádlo, vymej ho a polož na pekáč. Dej do hrnku jednu cibuli, rozkrájenou na koláčky, kousek tymiánu, bobkový list, několik zrnec pepře, nového koření a hřebíčku, nalez na to dva koflíky vody a dva vinného octa, nech to půl hodiny vařit, vystydnout a polej tím zajíce. Nech jej v tom na chladném místě tři dni, v zimě i týden ležet, obraecj ho však každý den. Kdo má zajíce více, může si je takto naložit a dle potřeby pak připravit. i divoké kačny možno takto do octa naložit. Pak vyndej ho na prkénko, nasekni křtky trochu po spodní straně, aby se do pekáče vešel, nasol a protáhni jej slaninou. Rozpusť na pekáči kousek másla neb sádla, vlož zajíce stranou masitou do něho a nech ho péci. Příležitě pak trochu toho moku, v němž zajíc ležel a maž ho často máslem. Později přidej koflík hmotě kyselý smetaný, o braf zajíce a nech ho dopéci. Rozkrájej pak na úhledné kousky, vlož na mísu a polej přecezenou omáčkou.

Udržujte ho zdravým a cílym.
Pan N. C. Clang z Rogers, Ark., píše: "Užíváme Dra Petra Hoboko v naší rodině, v níž zahrnut jest můj otec, jenž jest osmdesát tři roky star, však dosud zdrav a cíly; užívá tento lék po mnoho roků a myslí, že není jiného léku tak účtečného. Sotva se v naší rodině můžeme bez něho obejti." Lidé v pokročilem věku jmenují Dra Petra Hoboko "pramenem mládí", poněvadž sesiluje a obnovuje zdravotní činnost životních ústrojí a povzbuzuje chuť k jídlu a trávení; jest to skutečný rodinný prostředek a stejně působivý jak na mladé, tak staré. Není to lékárnický lék, ale dodává se liko z vařinatými jednateli, nebo přímo od Dr. Petra Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill. — Advertisement